

Arrest

nr. 347 015 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HEUSEQUIN
Rietvoornstraat 46/501
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 december 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 december 2025 met refertenummer 135147.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HEUSEQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Er werd aan de verzoekende partij de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het

Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een syntheseseminarie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn syntheseseminarie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een syntheseseminarie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 februari 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in, waarbij hij uitdrukkelijk erkent dat hij niet tijdig antwoordde op de vraag van de griffie van de Raad of hij al dan niet een syntheseseminarie zou indienen.

Hij verzoekt de Raad evenwel om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof inzake de verzoekenbaarheid van artikel 39/81, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11, 13 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat de in artikel 39/81, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet opgenomen sanctie van het verlies van belang niet in verhouding staat tot de doelstelling van een goede rechtsbedeling en om die reden in strijd is met het recht op toegang tot de rechter. Verzoeker betoogt tevens dat het arrest nr. 110/2014 van het Grondwettelijk Hof van 17 juli 2014, waarnaar in de beschikking van 9 februari 2026 werd verwezen, geen antwoord biedt op de prejudiciële vraag die hij thans wenst te laten stellen. Hij meent dat in voormeld arrest louter uitspraak wordt gedaan over de duur van de dubbele termijn van respectievelijk acht en vijftien dagen, zoals vervat in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, en dat het Grondwettelijk Hof geen standpunt innam over de grondwettigheid van de sanctie die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht moet toepassen bij het niet naleven van deze termijnen. Volgens verzoeker is daarom een nieuwe prejudiciële vraag aan de orde, met name over de grondwettigheid van de verplichte vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang indien de griffie niet binnen de voorgeschreven termijn werd ingelicht over het voornemen om al dan niet een syntheseseminarie in te dienen.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 110/2014 van 17 juli 2014, waar zowel in de beschikking van 9 februari 2026 als door verzoeker naar wordt verwezen, oordeelde dat de verplichting om de griffie binnen een termijn van acht dagen in te lichten of er al dan niet een syntheseseminarie zal worden ingediend geen afbreuk doet aan het daadwerkelijke karakter van het annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld.

Het Grondwettelijk Hof onderzocht de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting om de griffie in kennis te stellen van de intentie om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen in het licht van de doelstelling van de wetgever om de behandelingsduur van de asiel- en migratieprocedure te verkorten en nam daarbij in aanmerking dat de specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan in toepassing van de Vreemdelingenwet de goedkeuring verantwoorden van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen (B.10. – B.11.1.)

Het Grondwettelijk Hof nam in dat verband ook uitdrukkelijk in aanmerking dat het niet tijdig in kennis stellen van de griffie van het voornemen om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen of het niet (tijdig) neerleggen van een syntheseseminarie wanneer de neerlegging daarvan werd gemeld, met toepassing van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet leidt tot het verwerpen van het beroep wegens ontstentenis van belang (B.8.2.2., B.8.2.4. en B.8.3.). In weerwil van wat verzoeker suggereert, heeft het Grondwettelijk Hof

zich dus niet louter uitgesproken over de grondwettigheid van de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn op zichzelf, maar heeft dit Hof, bij zijn onderzoek naar de evenredigheid van deze termijn in het licht van de door de wetgever vooropgestelde doelstellingen en het recht op toegang tot de rechter, ook uitdrukkelijk rekening gehouden met de door de wet voorziene sanctie voor het niet-naleven ervan (cf. RvS 6 juni 2019, nr. 13.343(c)). Er kan niet worden vastgesteld dat in het oordeel van het Grondwettelijk Hof over deze termijn abstractie wordt gemaakt van de sanctie die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht moet toepassen indien deze termijn niet wordt gerespecteerd. In dat verband wijst de Raad er ook op dat het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk aangaf dat de verplichting om de griffie binnen acht dagen in kennis te stellen van de wens om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen, daadwerkelijk bijdraagt tot het waarborgen van de naleving van de termijnen waarbinnen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak moet doen (B.11.1.).

In deze situatie en gelet op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is er bijgevolg geen reden om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof over andere juridische vraagstukken en zijn eigen interpretaties van deze rechtspraak doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Aangezien verzoeker daarnaast niet betwist dat hij niet tijdig heeft geantwoord op de vraag van de griffie van de Raad om kenbaar te maken of hij al dan niet een syntheseseminarie wenst in te dienen en zich niet op enige vorm van overmacht beroept, kan slechts worden vastgesteld dat geen elementen werden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 9 februari 2026.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK